ఆకాశంలో తొలకరి మబ్బులు తొంగిచూస్తున్నాయి. చల్లగా మెల్లగా సాగిపోతున్న పిల్లగాలి మల్లె, మాలతుల పరిమళాన్ని క్రమం తప్పక ఇంటింట పంచుకుపోతున్నది. దూరాన రేడియో తీయగా, హాయిగా పాడుతున్నది. వీధులలో విద్యుద్దీపాల వరుసలు తీరి బారులుగా కూర్చిన ముత్యాల తోరణాలలా మెరిసిపోతున్నాయి.

చక్కని పరిసరాలు, ఆనందకరమైన ప్రకృతి ఆకాశంలో మబ్బులతో దోబూచులాడే జాబిల్లి ఇవన్నీ కలిసి కూడా డాబా గోడ కానుకొని తదేకదీక్షతో దేని కోసమో ఎదురు చూస్తున్న రాధ మనోభావాలని కదల్చలేక సిగ్గుతో తల వొంచాయి.

జ్ఞాపకాల పుటలలో, కాలంతో కలసి పయనించి, చివికి— జీర్ణించిన పంక్తులలో, అక్షరాలను ఆత్రతగా వెతుకొంటున్నది రాధ, కన్ను చెమర్చ, మనసు వోదార్చుమాటలకోసం. నేడు శూన్యమయితే, నిన్న తలచి సంతోషించు; రేపుకోసం నిరీక్షించు అంటారు ఆశావాదులు నేడు, నిన్న, రేపులలో భేదమే లేకుంటే, అన్నీ కలసి సమిష్టిగా ఎదురుదెబ్బతీస్తే తట్టుకొనే మార్గం ఏమిటి ? వీటినుండి తప్పుకొన గలవారు ఎంతమంది ?

[illegible]తుంది ఏ మనిషి ఇంట్లో ఏదో —

కారణ కార్యాల నూహించి అనవసరంగా నువ్వు బాధ పడ్తావు, ఇతరులను బాధపెడ్తావు" అంటుంది అమ్మ.

బాధపడడం, సుఖించడం అన్నవి మనుష్యుల మనస్తత్వాలపై ఆధారపడి ఉంటాయి ఎంతటి కష్టాలలోనైనా మనసు నరికట్టి, చిరునవ్వు నవ్వగల్గేవారు లేకపోలేదు అలాగే ఏ చిన్నతాకిడికీ తట్టుకోలేక, చిగురాకులా అల్లల్లాడిపోయేవారు కోకొల్లలు. కష్టాలు అన్నదానికి నిర్వచనం చెప్పబోవడం అంత సులువైన పనికాదు ఒకరి దృష్టిలో వేదనగా పరిణమించిం దింకొకరికి అల్ప విషయంగా తోచవచ్చు. నిరుపేద తినేందుకు తిండి, ఉండేందుకు ఇల్లు లేక కష్టపడుతూంటే, ధనవంతుడు తన ధనాన్ని ఖర్చుపెట్టే దారి తోచక బాధపడుతాడు

ఇంక చిన్నపిల్లల వేదనలు పెద్దలకినవ్వు పుట్టిస్తూ ఉంటాయి వారి బుద్ధికి అందలి ప్రతిచిన్న కదలికా వారికి సమస్యే ఎన్నో తీరని సందేహాలతో బాధపడుతుంటారు అమ్మనో, అమ్మమ్మనో వేధించి, జవాబు పొందేవరకు వారికి తోచదు

అది వేసవికాలం రాధ, అమ్మమ్మ ఒడిలో తల ఉంచి ఆకాశంవైపు చూస్తున్నది

"డాబాపై కూడ గాలన్నమాటలేదు ఏం ఎండలు, ఏం ఎండలు" అంటూ అమ్మమ్మ విసనకర్ర అందుకుంది

"ఉండమ్మమ్మా! కొంచె సేపు విసరకు" అన్నది రాధ

"ఏం ఉక్కగా లేదుటే" అని ప్రశ్నించింది అమ్మమ్మ ఆశ్చర్యంగా అమ్మమ్మమాట రాధకి విన్పించలేదు ఆ మేఘం లేడిలా ఎంత చక్కగా ఉంది కొమ్ములూ, తలా, తోకా, కాళ్ళు, అచ్చు నిన్న సర్కసులో చూసిన లేడిలా ఉంది అలా తొందరగా ఎందుకు పారిపోతున్నది? వెనకనుంచి పులి వస్తున్నదా? లేదు చెవులపిల్లి వస్తున్నది అదీ పరుగెడుతున్నది ఎందుకో !

"అమ్మమ్మా !"

"ఏం రాధా?"

"మేఘాలన్నీ ఎక్కడికి పోతున్నాయి ?

"దేవుడి దగ్గరకమ్మా ! దేవుడు వాడిటివన్నింటిని కూడబెట్టి మనకి వర్షం ఇస్తాడు"

"మనమే ఎందుకు కూడబెట్టుకోకూడదు అమ్మమ్మా ! చక్కగా నా బుర్ర పెట్టెనిండా పోసుకొని ఆడుకొందును కదా!"

"ఆ మేఘాలు మనకి అందవమ్మా అవి అలా దూరంగా మనల్ని ఊరిస్తూ ఆకాశంమీద పరుగులు తీస్తాయి; దగ్గరికి వస్తే అంతా ఆవిరి, పొగ, ఏముంటుంది అందులో!"

ఆనాడు అందని మేఘాల గురించి బాధ పడింది రాధ ఒక్క మేఘాలే కాక జీవితంలో దూరంనుంచి ఊరించి అందీ అందకుండా తప్పుకుపోయేవి అనేకం ఉంటాయని ఆమెకి తెలియదు

* * *

సుబ్బయ్య ఇంటిలోంచి హార్మోనియము "సరిమాగరి" అంటున్నది వంకరబొంగురు కంఠంతో "లంబోదర" అంటున్నది ఏ మాత్రం సంగీత పరిచయమున్న వాళ్ళయినా, ఆ అపస్వరం, ఆ గొంతూ, వినలేక చెవులు మూసుకోవలసినదే సుబ్బయ్య మాత్రం తన కూతురి పాట విని పొంగిపోతాడు

"అమ్మా ! నాకు సంగీతం నేర్పించవూ" రాధ

ప్రాధేయపడేది తల్లిని. అంత చిన్న వయస్సులోకూడ తన కోర్కె తీరేది కాదేమో అన్న సంశయమే ఆమెను తల్లిదగ్గర ప్రాధేయపడేలా చేసింది

రాధకి తమ సంసారంగురించి కొంతవరకు తెలుసు తండ్రికి వచ్చే కొద్దిపాటి జీతంతో సంసారం గడవాలి తల్లి ఎంతకష్టపడుతున్నా ఆవెలితి కనిపిస్తూనే ఉండేది పండగలకి తోటిపిల్లలు కొత్తపరికిణీలు 'ఫ్రాకులు' తొడుక్కుని తిరుగుతూంటే, ఇంటిలో ఉతికిన పరికిణీ కట్టుకుని "నాదీ కొత్తదే" అని దబాయించేది తోటిపిల్లలను. రామనాథంగారి సంసారంగురించి ఆచుట్టుప్రక్కల అందరికీ తెలుసు. రాధమాటలకి తోటిపిల్లలు పగలబడినవ్వి ఇప్పుడే దర్జీదగ్గరినుంచి మీ నాన్న తెచ్చాడుకదూ ! అనే వారు ఆటలు మాని కళ్ళనీళ్ళతో రాధ ఇంటికి తిరిగి వచ్చేది

"అమ్మా! ఏమంటావమ్మా !" రాధ హెచ్చరించింది

"అలాగేనమ్మా ! వచ్చేనెలనుంచి నేర్చుకొందువుగాని" అన్నది తల్లి ఆ వచ్చేనెల ఎప్పటికి ఈ నెలగా మారదని రాధతల్లికి తెలుసు

చిన్నారి రాధమాత్రం తాను వచ్చేనెలనుంచి సంగీతం నేర్చుకుంటానని తన నేస్తురాళ్లకి చెప్పింది అంతా మరొకసారి గుసగుసలాడేవారు ఈసారి రాధ కళ్ల నీళ్ల వింపుకోలేదు "నేర్చుకొన్నప్పుడు చూస్తురుగా" అంది ఉక్రోషంతో

* * *

పెళ్లి పీటలమీదున్న కూతుర్ని, అల్లుణ్ణి చూసి కళ్లొత్తుకున్నారు రామనాథం దంపతులు

"నువ్వు అదృష్టవంతురాలివి రాధా !" అన్నది తల్లి

"నీ మొగుడు దేవుడిలాటివాడమ్మా" అన్నాడు తండ్రి

"చదువుకున్న కుర్రాళ్లంతా ఇలా కట్నాలు తీసుకోమంటే!" అనుకొన్నారు అమ్మలక్కలు అయ్యలు

"అల్లుడేం చదువుతున్నాడమ్మా ?" ప్రశ్నించిందో ముత్తయిదువ

"ఇంటరు పాసయ్యాడు డాక్టరు చదువుతాడుట" అన్నది రాధతల్లి గర్వంగా

ఒక్కక్షణం తల పైకెత్తి చూసింది రాధ "నిజంగానా" అన్నట్లు

"మరేమనుకొన్నావు" కళ్లతోనే జవాబు చెప్పాడు పెళ్లికొడుకు

రాధ మనసు ఆనందంతో నిండిపోయింది డాక్టర్లంటే అందరిలాటివారు కారని రాధకి చిన్నతనం నుంచి ఓ అభిప్రాయం

ఆపత్సమయాలలో వాళ్లు దేవుళ్లలా కన్పిస్తారు అందరికీ డబ్బుంటుందా వైద్యం చేయించుకోను? డాక్టరు నిర్దయుడైతే ఎంతోమంది పేదలు తమ ఆత్మీయుల్ని కోల్పోవలసివస్తుంది తన రాజా అలాటివాడుకాడు అతను ఉచితంగా మందులిస్తాడు తాను రోగులకి సేవచేస్తూ అతనికి సహాయపడుతుంది తనకి చదువే ఉంటే

"ఒదినా, నువ్వు ఏం చదువుకొన్నావు?" మరదలు పిల్ల ప్రశ్న రాధ సిగ్గుతో బుర్రవంచుకొంది

"అన్నయ్య నిన్ను చదివిస్తాడుట అమ్మతో చెప్తున్నాడు"

"అంత అదృష్టమా" అనుకొంది రాధ తనలో,

* * *

"[illegible] [illegible]" అని ప్రశ్నించింది రాధ.

"నిజమే అనుకొన్నాను కాని, నాన్న ఒప్పుకోవటం లేదు దూరం పోవద్దంటుంది అమ్మ ఏం చెయ్యడం ? పోనిద్దూ నామట్టుకి ఏదైనా ఒకటే, రాణించగల్గితే దేనిలోనయినా రాణించవచ్చు ఇంతకీ నీ కే పట్టింపులేదుకదా ?" అన్నాడు రాజా

"నాకేం పట్టింపు ఉంటుంది." అన్నది రాధ

"ఏమో డాక్టరుగారి భార్యనవాలని ఉందేమో అని" అన్నాడు నవ్వుతూ.

నిజానికి తను అనుకొన్నట్లు జరుగకపోయేసరికి బాధపడింది రాధ కాని తన మనోభావాలను మనసులోనే నిల్పుకొనే అలవాటు రాధకు ఉగ్గుపాలతో పుట్టింది ఏ విషయంలోను వెలిబడకపోవడమే రాధ ప్రత్యేకత

ఆ వెనుక రెండేళ్లనాడు, పరీక్షకి వెళ్లవద్దని అత్తగారు అన్ననాడుకూడ రాధ నోరెత్తలేదు

"చదువు చెప్పించావు బాగానేఉంది కాని, ఈసమయంలో దానిని పరీక్షకి పంపడమేమిటిరా ? ఎవరేనా వింటే నవ్విపోగలరు ఏదో [illegible] వచ్చినేడో, రేపోనో [illegible] తీసుకువెళ్తానంటూంటే" అన్నది రాధ అత్తగారు

"అత్తయ్య—మాటే కానిద్దురూ ఇప్పుడు [illegible]ముందేముంది చదివిన చదువు ఉత్తినే పోదు. [illegible] ప్రాప్తముంటే ఇంకోనాడు [illegible]" అన్నది రాధ నిర్లిప్తంగా

* * *

"చూడమ్మా, రాధా ! పాప ఎంత [illegible]" అన్నది తల్లి.

రాధ [illegible]

"అబ్బాయా ! అమ్మాయా [illegible]" ప్రశ్నించింది.

"అమ్మాయే ! నీ పిల్ల [illegible] చులకనపడింది." అన్నది [illegible]

నిజానికి ఏ పిల్లయినా తల్లికి [illegible] లోనూ ప్రథమ సంతానం కూతురు [illegible] ఆలోచించరు అందంగా, ఆరోగ్యంగా [illegible] చాలు

కాని, రాధ విషయంలో అలాకాదు [illegible] కాబోతున్నావని [illegible] పుడ్తాడనుకొనేది. [illegible] కూడావేసేది మరికొన్ని నెలల్లో పుట్టబోయే [illegible] రూపురేఖలు తల్పుకు మురిసిపోయేది. తన [illegible] లన్నీ తారుమారు ఆయ్యాయని తెలిసి నిట్టూర్చింది రాధ

నామకరణం చేస్తూ "నీ కొడుక్కి [illegible] పెట్టేది రాధా" అన్నాడు రాజా కొంటెగా

రాధ కోపంగా [illegible] వినబడుకదాఅని సర్దుకొంది

* * *

రాధ నలుగురు [illegible] అంంది పెద్ద కూతురు మాధవికి [illegible] తరువాతవాడు రవి రవికి, బాబుకి మూడేళ్ళ తేడా [illegible]సారప్పు ముద్దుల పట్టి సీత

సాయంకాలం అయిదుగంటలకి రాజారావు కాలేజీనుండి ఇంటికొచ్చేసరికి, ఇంట్లో [illegible]లిను సరిగమలు పల్కుతున్నది ఏమిటా విశేషం అని గదిలోకి తొంగిచూశాడు రాజా ఒక చాపమీద రాధని, ఎదురుగా [illegible] ఏళ్ల వయస్సులోఉన్న [illegible] వ్యక్తి కన్పించారు.

వెనుకనుంచి కాపీకప్పుతో వచ్చిన రాధ రాజాఅలోచనలని ఆపుచేసింది

"మాధవి సరదా పడుతూంటే రామయ్యగార్ని పిలిపించాను

"ఏదో చిన్నపిల్ల నేర్చుకుంటుంది ఇంతకి మనం ఎంత అయిపోతుంది కాబట్టి నెలకి పదిరూపాయలిస్తే చాలన్నారు ఆయన పయొలినుకూడా ప్రస్తుతం కొనక్కరలేదుట. తనది తెస్తానన్నారు" అన్నది

"మంచి పనే చేశావు ఈ రోజుల్లో ఆడపిల్లలకి చదువు, పాటఅన్నీ ఉండవలసిందే" అన్నాడు రాజా.

అయిదారు నెలలు గడచిపోయాయి ఆ రోజు సాయంకాలం రామయ్యగారు కొంచెము ఆలస్యంగా వచ్చారు మాధవి ఏ సందునుంచో చల్లగా జారుకుంది ఆటలకి

"అమ్మా మాధవీ!" అని పిల్చారు రామయ్యగారు.

రాధకూడ పిల్చి చూచింది మాధవి అలికిడి లేదు

"అమ్మా ! మీరు ఏమీ అనుకోనంటే ఒక్క [illegible]

[illegible]బూ !" అన్నది రాధ [illegible]

"మీ డబ్బుని వ్యర్థపుచ్చటం నాకిష్టం [illegible] మాధవికి సంగీతమంటే అభిరుచిలేదు [illegible] కొంతకాలం అయితే అదే కుదురుతుందని [illegible] ఇంతకీ ఇది పుట్టుకతో [illegible] రావాలమ్మా" అన్నారు నమ్రతగా

"అంతే అం[illegible]" అంది రాధ బాధగా

ఆమె[illegible] రామయ్యగారు ఆశ్చర్య[illegible]యార[illegible] వంట్లో కులాసాగాలేదాఅమ్మా? అలా [illegible]దంమీద కూర్చోండి" అన్నారు ఆతృతగా.

"మరేం ఫరవాలేదు బాబూ! నిన్న కార్తీకపూర్ణిమ కదా, ఉపవాసమున్నాను కాస్త సుఖం తిరిగింది ఇప్పుడు బాగానేఉంది మీరు వెళ్లిరండి బాబూ" అన్నది

* *

ఎళ్లలు పెద్దవాళ్లయ్యారు మాధవికి మంచి [illegible]రునిచూసి వివాహంచేశారు రవి బి. యస్సీ పూర్తి చేశాడు బాబు పి యు సి చదువుతున్నాడు సీత ఎనిమిదో క్లాసులోకి వచ్చింది

[illegible] ఒడుదుడుకులు లేకుండా సాగిపోతున్న [illegible]భవాటంటే, రాజా [illegible]రమంచి [illegible] దాకా అందరు మన్నిస్తారు. ఆదృ[illegible]దే [illegible] తెలిసినవారంతా నిజంగా [illegible]యంలోను కొరతలేదు తన ప్రాణంకన్న [illegible] మాటకు వేదర్త, అభిమానంతో అలరించే పిల్లలు [illegible]దరకాలకి లోటులేని సంసా[illegible] [illegible]కి అడదాని[illegible] అంతకన్నా కావలసిందేమిటి?

అయినా ఏదో వెలితి రాధని ఏనాడూ వదిలిపెట్టలేదు అది కొన్ని సమయాల్లో వెనుకపడినా తిరిగి తిరిగి పైకి లేచేది తను ఊహించినదానికి ఏమాత్రం భిన్నంగా జరిగినా బాధపడేది రాధ తొందరగా వచ్చేస్తానన్న రాజా రావటం ఒకగంట ఆలస్యమయితే ఆరాటపడేది వస్తానన్న వేళకి రాకపోవడంలోనే, తమ స్వతంత్రత తెలియజేసుకోవాలనుకొంటారు ఈమగవారు ఇంట్లో ఇల్లాలు పడే ఆరాటం వారికి తెలియరాదు" అనుకొనేది వయస్సు ముదురుతున్నకొద్దీ సంసారంపట్ల నిర్లిప్తంగా ఉండి, కృష్ణా, రామా,

44-వ పేజీ చూడండి

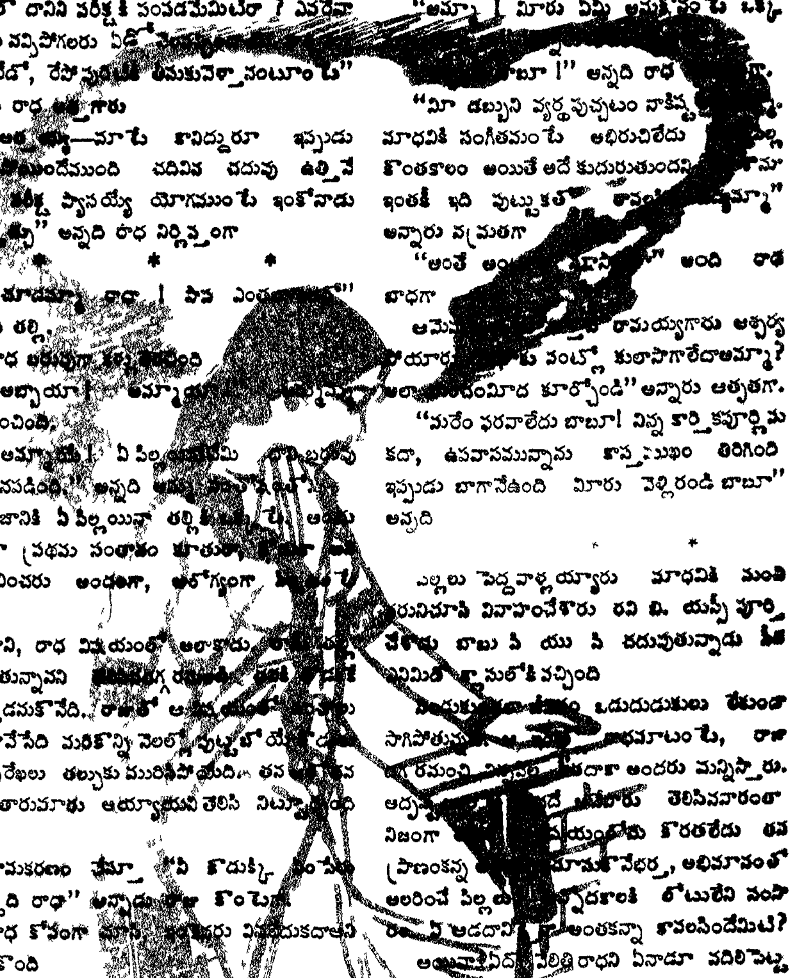

కోరుకునే సుఖాలన్నీ యివ్వగల సహృదయులు

ఆమె ఆలోచిస్తోంది ఏదో పెద్ద అపరిష్కృత సమస్య పరిష్కరింపబడినట్లు యేదో భావన ఆమెలో ప్రవేశించింది

తన గతజీవితం స్మృతి పథంలో మెదిలింది భర్త, మాలతి, అత్తమామలు— పిల్లలు అంతే కాదు డాక్టర్ శాంత—ఆమెను గూర్చిన తలంపులు యెంతోసేపు హృదయాన్నాక్రమించినై పాపం భర్త కోసం అనుక్షణం నిరీక్షిస్తుండవచ్చు ఇప్పటికీ ఆ ఆశతోనే ఉందేమో— ఆమె దొక విషాద గాథ— నిర్మల పాపం పోయింది— ఆమె యెంత దుఃఖించింది !

మాలతి— ఆమెపట్ల తనప్రవర్తన యెప్పుడూ సుముఖంగానే ఉండాలి ఏ విధమైన శోధనలో పడకుండా కాపాడు తండ్రీ అని ప్రార్థించేది

అమ్మ, నాన్న, రాముా, రవి, మధు—వారిస్థితిగతుల్లో బాగానే ఉన్నారు నళిని సంసారాన్ని కారు చిచ్చులా చేసుకొంది భార్యాభర్తల కొక్క విషయం పడదు ఏ బాధ్యతా లేనివారు— హాయిగా సంతోషంతో జీవితాన్ని వెళ్ళబుచ్చక యిదేంబుద్ధి ?

వసంత బదులు శ్యామల—వారి కుటుంబం మూడుపూ లారుకాయలై విలసిల్లుతోంది శ్యామల వాళ్ళు యీ వేసవికి వస్తారు పిల్లలను చూడాలి— శ్యామలను చూడాలి—ఎంత మంచిది ! ఆశ్చర్యం వాళ్ళ పిన్ని రెండుమూడుసార్లు వచ్చి పోయిందట. ఎంత త్వరగా మారుతారు మనుష్యులు!

కుసుమ యిప్పుడు సుఖంగాఉంది బావ చనిపోయాడట— అత్తగారు మంచం బట్టారట— పాపం యేమవుతుందో— ఈ వేసవికి రమ్మనమని వ్రాయాలి కుసుమ కళకళలాడే ముఖాన్ని చూడాలి ఆమెను చూస్తే యేదో ఆనందపారవశ్యం

బంగారు పంజరం

చంద్రోదయమైంది ప్రపంచాన్నంతా బంగారు వన్నెతో ముంచెత్తింది ఆ జ్యోత్స్నలో, మాలతీలత—పందిరిక్రింద హాయిగా నిద్రిస్తున్న భర్తకేసి చూచింది

ఎంత హాయిగా పడుకున్నారు ! ఎంతస్వేచ్ఛ ! అదుపులో ఉంచుకోగల్గితే యెంత బావుంటుంది? పలుమూలలా చూచింది చెట్లు— ఎత్తైన ప్రహరీ గోడ ధవళకాంతుల్ని జిమ్మే వెన్నల బైట ప్రపంచమే కానరాలేదు

ఇదొక పంజరం— కాదు బంగారు పంజరం అనుకుంది

ఇంత ఉన్నా "స్వేచ్ఛ"లేదు బంగారు పంజరంలో చిలుకకెంత స్వేచ్ఛవుంది ? తనస్థితిమాత్రం అంతేకాదూ? కానీ తను రెక్కలు ఆడించి కొంత దూరం ఎగిరి తన గూడు చేరుకుంటుంది తనకున్న యీ స్వాతంత్ర్యంగూడ భర్తకు రాలేదు

స్వాతంత్ర్యం యిచ్చినా లాభంలేదు అనుకుంది ఆమె వ్రేలికున్న రవ్వలఉంగరం చంద్రకాంతిలో తళుక్కుమంది ఇంద్రధనస్సులా ప్రకాశించింది కట్టుకున్న పసుపు—సరిగంచు చీర వెన్నెలలో కలిసిపోయింది తలలోని జాజులు కొన్ని రాలిపడి, సన్నటి సువాసనను వెదజల్లుతున్నాయి భర్త నుదుటిమీద నాట్యమాడే ముంగురులు చూస్తూ అప్రయత్నంగా వాటిని మునివ్రేళ్ళతో సర్దింది అతను కదిలాడు నిర్మల గబ్బుక్కున చెయ్యి లాక్కుంది ప్రకాశ్ ఆమె మృదువైన హస్తాన్ని పట్టుకుని, "నిర్మలా?" అన్నాడు

"ఊఁ" అంది

"లోపలికి వెడదామా?" ప్రకాశ్ ప్రశ్నించాడు

ఇద్దరూ మెమ్మదిగా లేచారు నిర్మల చేతిని అలాగే పట్టుకుని నడుస్తూ, తీసుకు వెళ్తుంటే నిర్మల హృదయం ఆనందంతో నాట్యం చేసింది.

"వీణ వాయిస్తావా నిర్మ్మా?" నిర్మల వీణపెట్టె తీసింది

గదిలో చాపమీద కూచుని వాయిస్తోంది అవశ్రుతులు పల్కిన వీణ మంజులనాదం చేస్తోంది. వారి హృదయ వీణలు శృతి కలిపి ఒకే రాగాన్ని సుమధురంగా ఆలాపిస్తున్నాయి

అతని కళ్ళలోని వెలుగు చూచి తన్మయత్వం చెందుతోంది నిర్మల ఆమె కళ్ళలో అనంతాకాశ నీలాలను చూస్తున్నాడు ప్రకాశ్

ఆ వెలుగులో స్పష్టంగా భావి జీవితపు తాలూకు క్రీనీడలు దాటిపోతున్నాయి ఆ క్షణంలో వారి ఆలోచనలు ఒక విధంగా ఉన్నాయి వారిద్దరు ఒకరికొంరొకరు సృష్టింపబడ్డారు వారి కితరులతో పనిలేదు ఇది సత్యం జరుగుతున్నది సత్యం

ఈ స్వల్పకాలం తా మనుభవించే సుఖమే తమను జీవించేలా చేస్తున్నది ఆ నిరీక్షణే వారి కాధారభూతమైనది

వా రిరువురు ప్రపంచాన్నే మర్చిపోయారు తనకు నిర్మల ఉంది నిర్మలకు ప్రకాశ్ ఉన్నాడు

నిన్న గతించింది భవిష్యత్తు అగోచరమైంది కానీ, ప్రస్తుతం జరుగుతున్నది నిజం—అదే అనుభవింపతగ్గది

ప్రకృతికాంత నిద్రాదేవి ఒడిలో గాఢనిద్రపోయింది

అయిపోయింది.

అనుకోక ఈ అకారణ అహంకార, మమకారాలు దేనికి? అందరూ తన మాటే వినాలని, అన్నీ తను ఆశించిన రీతిగానే జరుగాలని ఎందుకనుకోవాలి. ఎవరి వ్యక్తిత్వం వారికుంటుంది అందరూ తనఇష్ట ప్రకారమే ఎందుకు నడవాలి" అని తనని తాను సముదాయించుకో చూసేది

రవి బి యస్సీ ఫస్టుక్లాసులో పాసయ్యాడు

"మెడిసిన్ చదవకూడదురా రవీ" అన్నది రాధ

" ఎమ్మెస్సీ చదువుదామనుకొంటున్నానమ్మా " అన్నాడు రవి

"ఎమెస్సీ చదివి ఏంచేస్తావు? మళ్ళా అయ్యవారి పనేకదా ! చక్కగా డాక్టరువవుతే ఎంత పేరు, ప్రఖ్యాతి, ఎంతమందికి సహాయపడొచ్చు" అంది తాయిలం చూపించి చిన్నపిల్లాడిని ఊరిస్తున్నట్లు రాధ

"అయ్యవారిపనంటే అంత చులకనన్నమాటనీకు మరి ఆ అయ్యవారితో ఇంతకాలం ఎలా వేగుకు వచ్చేదో పాపం !" అన్నాడు రాజా

"చాలెద్దురూ ! ఏళ్ళు ముందుకి పోతుంటే మరీ చిన్నవాళ్ళవుతున్నారు, ఎదురుగా పిల్లలున్నారనైనా లేదు" అంది విసుగ్గా రాధ

అందని మేఘాలు

21 వ పేజీ తరువాయి

రవి మాట్లాడకపోవడంతో "ఏమంటావు రవీ" అని తిరిగి తనే ప్రశ్నించింది రాధ

"నాకు మెడిసిన్ చదవాలని లేదమ్మా" అన్నాడు రవి నిశ్చలంగా

రాధ భారంగా నిట్టూర్చింది

రాధ ముఖంలోని మార్పును రాజు గమనించాడు "ఇంకా టైముఉందికదా, వాడిని ఆలోచించుకోనీ". అన్నాడు ఆ ప్రసంగాన్ని అంతటితో ఆపుచేస్తూ.

రవి కాలేజీలో చేరవలసిన రోజు వచ్చింది అతడికి మెడిసిన్‌లోకూడా సీటువచ్చింది బండిలో కాలు పెట్టేవరకు రాధ బోధిస్తూనేఉంది, మెడిసిన్‌లో ఉన్న మంచి చెడ్డలు రాధ ఆవేదన రాజు గమనించక పోలేదు

"నేను వాడికి నచ్చచెప్తాగా" అన్నాడు ఓదార్పుగా

స్టేషనుకు వెళ్ళిన రాజా తిరిగివచ్చేవరకు రాధ అలానే బొమ్మలా గోడకానుకొని నిల్చింది అలా ఎంతసేపు నిల్చిందో ఆమెకే తెలియదు

* • *

రాజా మృదుహస్తం ఆమెను ఈ లోకంలోకి తెచ్చింది "రాధా" అన్నాడు రాజా అప్యాయంగా ఆ స్వరంలో ఆవేదనా, నిస్సహాయతా మిళితమైఉన్నాయి రాజాముఖంలోకి ఒక్కసారి చూసింది రాధ

ఆకాశంలో మబ్బులు వలుచనై, దూదిపింజల్లా దూర దూరంగా పరుగులు పెడుతున్నాయి మానవ జీవితంలో ఆ మేఘాల్లాగే కన్పించి, ఊరించి, దూర దూరంగా తొలగిపోయే అవకాశాలు అనంతరం వాటి నన్నిటిని ఉపయోగించుకోగల మనుకోవటం, మన అవివేకాన్ని మాత్రమే తెలియజేస్తుంది

అనంతాకాశంలో తేలియాడే తెలిమబ్బులను అందుకోలేకపోయామని బాధపడడం ఎంత అసమంజసమో, ఆశించినవన్నీ సమకూరలేదని మధనపడడంకూడా అంత అవివేకమే

ఆరేళ్ళ రాధ అందనిమేఘాలని తన పెట్టెలో నింపుకుందామని ఆశించింది పలభైఏళ్ళరాధ తన తీరని కోర్కెలను తన బిడ్డలద్వారా తీర్చుకొందామని తలచింది రెండూ ఆమెదృష్టిలో అందని మేఘాలే అయ్యాయి

"ఆ మేఘాలు మనకి అందవు అవి అలా దూరంగా మనల్ని ఊరిస్తూ ఆకాశంలో ఎగురుతుంటాయి దగ్గరికివస్తే అంతా పొగా, ఆవిరి, ఏముంది అందులో? అనుకొంది రాధ. ★